

MICHAEL KUYUCU

michael@michaelshow.net

Şarkılarımızda artık samimiyet kalmadı!

Geçen gün çok sevdiğim ve yıllardır takip ettiğim bir Yunanlı yorumcunun albümü yayınlandı. Albümün çıkış şarkısındaki iki dörtlük beni çok etkiledi:

*Sessiz, karanlık bir ay bana bakarken,
Ruhumu insafsızca yargılarken,
Aşkın bitmesine ne sebep oldu diye sorgularken
Ayrılığın gözyaşları neden deniz oldu boğdu beni...
Batan bir gemi gibi rüyalarım,
Senden uzakta soluyorlar,
Aşkın bir hastaya güneş, şifa gibi,
Gel bana bir şifalık mutluluk ver...*

Belki çok arabesk ya da çok basit... Ne bileyim belki de aptalca. Ama çok samimi bir şarkı sözü. Ayın karanlığının ve sessizliğinin kişileştirilmesi, rüyaların batan bir gemi gibi okyanuslara gömülüp gitmesi ve aşkın güneş gibi bir şifa olarak nitelendirilmesi... Dediğim gibi çok basit teşbihler, ama çok samimi bir söylem var. Yunanlı yorumcu Adamandis'in bu zeybeği beni öylesine etkiledi ki, yağmurlu ve karanlık geçen bir haftada oturup ruhumu okşayan şarkıları şöyle bir araştırma ihtiyacını duydum... Bu süreçte bir kez daha bir şeyin farkına vardım: **Şarkılarımızda artık samimiyet kalmadı!**

Evet, kim ne derse desin şarkılardaki samimiyet her geçen gün yok olup gidiyor. Bunun çok sebebi var elbet ama bence bunun en büyük sebebi serbest piyasa ekonomisinin değiştirdiği hayat standartı. Nasıl ki yazarlarımız artık köşelerinde babasız doğurdukları çocukları anlatmaktan gurur duyuyor ya da Fransa'da içtikleri şarabı anlatmayı bir maharet sayıyorsa, söz yazarlarımız da artık abuk sabuk şarkılar yapmayı bir halt sanıyor.

Eskiden Avrupa kıtasının dünya müziğinde ciddi bir yeri vardı, İtalyanlar, Fransızlar ve Yunanlıların müziği bu alanda farklılaşmayı başarmıştı. Sonra Amerika ve küçük kardeşi İngiltere globalleşme martavalı altında bu özel renkleri yutmaya başladı. Bundan nasibini en son Yunanlılar da aldı ve müziklerdeki notalar IMF tadında çıkmaya, şarkı sözleri materyalist bir bakış açısı ile yazılıp çizilmeye başlandı. 12 Eylül'den sonra biz de nasibimizi aldık bundan... Dayatılan yaşam tarzı şarkılara da yansıdı. Üretilen şarkılarda sevgililer sopalarla kovalandı, eski kız arkadaş için taksit çağrılıp kapı gösterildi, eski sevgili poşete konup çöpe atıldı... Duygu adına ne varsa yerini doyumsuz bir duygusuzluğa bıraktı. Saçma sapan şarkılar üretilmeye başlandı, buna bir de alternatif müziğin anlamsız şarkı sözleri de eklenince ortaya duygusuz bir söylem çıktı.

Romantizmin tıkanmasına sebep olan bu modern şarkılar sadece tüketimi değil duygusuzluğu da körükledi. Kapitalistler yaşam biçimine döndürdükleri 'tüketme' olgusunu müziğe de yerleştirmeyi başardı. Eee tabii ki sonsuza kadar süren aşklar kapitalistlerin işine gelmez ki, gelir mi siz söyleyin? Bir kapitalist için sonsuza kadar giden bir aşk mı makbuldür yoksa iki yılda bir sirküle olan aşklar mı? Tüketimi destekleyen bu sistem elbet ikinci olanı isteyecek, onu destekleyecektir. Bir kez evlendiniz diyelim, o evlendiğiniz kişi ile ölünce mi daha fazla para harcarsınız? Yoksa üç kez evlenip boşandıktan sonra mı daha fazla para harcarsınız? Bir düşünün.

Sistem, bilinçli olarak romantizmi öldürmeye çalışırken, buna sermaye olan zengin yazarlar 'life style' başlığı altında saçma sapan köşe yazıları yazarak insanlara sözüm ona sosyalleşmeyi adapte ediyor, Amerikalılar hâlâ ne işe yaradığını çözemediğim Twitter, Facebook ve benzeri sosyal paylaşım siteleri ile bireyselleşmeyi ve yalnızlığı 'sosyalleşme' başlığı altında pompalıyor, müzisyenler melodik şarkılar yapmak yerine teknolojinin esiri olmuş şarkılar besteliyor, söz yazarları ise romantik olmayı bırakmış bitirim ayağına yatarak 'tüketim' olgusunu saçma sapan şarkı sözleri ile destekliyor.

Şimdi bakıyorum da herkes yukarıdaki sisteme hizmet ediyor, hele müzisyen ve şarkı sözü yazarları yok mu tam filmlik. Bu sisteme hitap eden bir şey yazdılar mı, kendilerini dünyanın en büyük mucitleri sanıyor. Ancak herkesin şunu bilmesi gerekiyor ki, bu körleşen müzik sistemi artık yavaş yavaş sıkılmaya başladı. Bu duygusuz sistem altında ezilen toplum, medyanın ve sistemin tüm dayatmalarına rağmen ufak ufak direnmeye ve unuttuğu 'duygusal'lığı yeniden keşfetmeye başladı. Bu sistemin dışında kalanlar kendilerini farklılaştırmayı başardı. Funda Arar, Candan Erçetin, Soner Sarıkabadayı gibi isimleri bu sistemin dışına çıkararak başarılı olanlara örnek gösterebilirim. Şu an bu sistemin dışına çıkabilen insan sayısı çok az, çünkü herkes kendisini serbest piyasa ekonomisinin hayal dünyasına kaptırmış durumda. Size bu sistemin dışında kalan duyguları içeren beş şarkıyı araştırdım. İşte içinde romantizm, başkaldırı ve en önemlisi aşka bağlılık olan beş şarkı...

Anti-kapitalist Top 5

- 1- **Yusuf Güney**-Unut Onu Kalbim
- 2- **Gökhan Tepe**-Birkaç Beden Önce
- 3- **Tarkan**-Adımı Kalbine Yaz
- 4- **Soner Sarıkabadayı**-Buz
- 5- **Yonca Lodi**-Düştüysen Kalkarız